

Иларионъ Макариополски, Неофитъ Хилиндарски и много други сж прѣдставители на българското духовенство, което и прѣзъ тая знаменита епоха на борба и подеъмъ зае видно мѣсто въ българскитѣ аспирации.

Единъ отъ многозаслужилитѣ наши духовни дѣйци е високопрѣосвещения митрополитъ Григорий Доростолски и Червенски. Той се родилъ прѣзъ 1828 год. въ г. Сорока (Бесарабия) отъ православни родители Григорий и Екатерина Нѣмцови. Първонадално Григорий се училъ въ мѣстнитѣ училища, а прѣзъ 1846 год. заминалъ за Атонъ на поклонение, дѣто като му се понаравило мѣстото и монашеския животъ, пожелалъ да остане за винаги въ Хилиндарския манастиръ. Старѣйшинитѣ манастирски отредили григория за послушникъ при иеромонаха Илариона Стояновичъ, извѣстния послѣ Макариополски, а послѣ Търновски митрополитъ, заточенъ него врѣме заедно съ Неофита Бозвелията въ Хилиндарския манастиръ. Подъ ръководството на тоя борець за нашата църковна независимостъ и горещъ патриотъ, а сжщо наставляванъ и отъ най-екзалтирания ратникъ противъ гърцитѣ — архимандритъ Неофитъ Бозвелията, тоже много виденъ дѣецъ по духовното ни освобождение, младиятъ Григорий е билъ въведенъ въ монашеския животъ и запознатъ съ хода на манастирскитѣ работи, като сжщеврѣменно е билъ надъханъ и съ онзи ратоборчески духъ, отъ който двамата заточеници сами бѣха възпламенени и съ който всички, дошли въ съприкосновение съ тѣхъ, се вдъхновяваха. На скоро братството отличи новопостъпилия послушникъ и, ако и още младъ, въпрѣки реда, допусна да се причисли въ иноческия чинъ на малката схима. По тоя начинъ на монаха Григория се дало право въ отсъствие на иеромонаха Илариона да го замѣства въ писарската му длъжностъ при манастиря. Прѣзъ 1850 год., едва що постъпилъ въ елинското